

Nr 144.

Av herr **Hage**, om *skyldighet för banker och andra penningförvaltande inrättningar att i vissa fall utan anfordran lämna taxeringsmyndighet uppgift å skattskyldigs ränteinkomst m. m.*

I förordning 760/1920 (Svensk författningssamling) angående taxeringsmyndigheter och förfarande vid taxering är genom en senare författning 536/1922 bestämt, att banker och penningförvaltande verk skola på anfordran lämna uppgift på namngiven skattskyldigs ränteinkomst samt inestående medel (§ 11).

Kravet på erhållande av dylika uppgifter torde ha framställts ofta av taxeringsmyndigheterna. Emellertid har det ej sällan inträffat, att, då man frågat efter en viss namngiven persons tillgodohavande i en bank, har det befunnits, att i *den* banken ingenting funnits att hämta. Ty det är ganska vanligt, att en person, som vill lura myndigheterna, sätter in sina besparingar å annan ort, än där han är bosatt och på så sätt ha taxeringsnämnderna svårt att få de uppgifter, som behövas, d. v. s. man träffar inte rätt bankinstitut.

För att i någon mån råda bot på det påtalade skulle det vara lämpligt med en bestämmelse, som stadgade, att bankbolag, sparbank, eller annan penningförvaltande inrättning, som mottager medel till förvaltning av insättare, *bosatt å annan ort än där bankens kontor är beläget*, skall till taxeringsmyndigheterna å den ort, där sådan person är bosatt, lämna uppgift å dels ränta å insatta medel och dels medlens storlek.

Dessa uppgifter skulle lämnas *utan* anfordran, men kunde ju lämpligen bestämmas att de behövde lämnas först då insatta medel uppgingo till 3,000 kronor eller räntan upplupit till 50 kronor. — Om beloppets storlek kan man naturligtvis diskutera. Det bör kanske ställas ännu lägre med hänsyn till att en person kan ha flera mindre belopp insatta på olika platser.

Med hänvisning till ovanstående och under uttalande av den uppfattningen, att ovan nämnda sätt att undandraga belopp beskattning torde vara ganska vanligt, varför en ändring fortast bör ske utan avvaktande av övriga ändringar i skattelagstiftningen, hemställes alltså,

att riksdagen måtte besluta att i § 11 i ovan nämnda författning införa en bestämmelse av ovan nämnt slag.

Stockholm den 21 januari 1924.

Ernst Hage.

